

Introducció

La Santa Espina d'Enric Morera és una de les sardanes més emblemàtiques del repertori musical català i ha esdevingut amb el pas del temps himne patriòtic de Catalunya. El seu origen prové del número 18 de la "rondalla en tres actes i sis quadres" de mateix nom, basada en un llibret d'Àngel Guimerà i estrenada el 1907 al Teatre Principal de Barcelona.

El número que després es convertiria en la popular sardana apareix al tercer acte de l'obra en el que intervenen un seguit de dones catalanes, que irrompen a escena amb els coneguts versos de "Som i serem gent catalana". Però la sardana de l'obra difereix lleugerament de la versió més coneguda, començant directament als llargs, on hi té lloc la modulació a menor. La música inicial difereix dels curts de la sardana, ja que la mètrica de la melodia és diferent, fins al punt que amalgama compassos ternaris amb binaris.

Morera va adaptar aquesta música per convertir-la definitivament en sardana independent el mateix 1907. La primera versió amb lletra que se'n conserva és l'enregistrament d'Emili Vendrell datat l'any 1918, en el qual només hi ha text als llargs, que és on encaixa correctament amb la música. Posteriorment se n'han fet diferents adaptacions en què la lletra comença també als curts.

En aquesta edició per a orquestra simfònica (veu i /o tenora *ad libitum*), proposem la versió de la sardana adaptada per Josep Ma Serracant segons la lletra que trobem al número 18 de la rondalla.

Introduction

La Santa Espina by Enric Morera is one of the most emblematic sardanas of Catalan music. Through time it has become a patriotic song of Catalunya. Originally it was the 18th musical piece of the "rondalla en tres actes y seis cuadros" (Fairy Tale in 3 Acts and 6 Scenes o A Magical Story in 3 Acts and 6 Scenes) of the same name, based on a libretto by Àngel Guimerà. La Santa Espina was premiered in 1907 at the Teatro Principal in Barcelona.

The piece which later became the popular sardana is found in the third act of the work at the point where a group of Catalan women begin to sing the well-known words: "Som i serem gent catalana" (We are and always will be Catalans). However, the original sardana in the theatrical work differs slightly from the more well-known version since it begins with the largos* (long steps) which coincides with a modulation to the minor mode. This opening music is different from the cortos* (short steps) of the sardana since both the meter and melodies are different, alternating measures of ternary and binary beats.

Morera arranged this sardana the same year of the premiere, 1907, converting it into an independent work. The first version with a text is the recording by Emili Vendrell in 1918. In this recording there is only text in the section of the largos, which fits perfectly with the music. Later other arrangements were made in which the text begins in the cortos.

In this edition for symphony orchestra (voice and /or tenora *ad libitum*), the score is based on the version of the sardana arranged by Josep M. Serracant following the text found in No. 18 of the rondalla.

Introducción

La Santa Espina de Enric Morera es una de las sardanas más emblemáticas del repertorio musical catalán y se ha convertido con el paso del tiempo en himno patriótico de Cataluña. Su origen proviene del número 18 de la "rondalla en tres actos y seis cuadros" del mismo nombre, basada en un libreto de Àngel Guimerà y estrenada en 1907 en el Teatro Principal de Barcelona.

El número que luego se convertiría en la popular sardana aparece en el tercer acto de la obra en el que intervienen una serie de mujeres catalanas, que irrumpen a escena con los conocidos versos de "Somos y seremos gente catalana". Pero la sardana de la obra difiere ligeramente de la versión más conocida, empezando directamente en los largos, donde tiene lugar la modulación a menor. La música inicial difiere de los cortos de la sardana, ya que la métrica de la melodía es diferente, hasta el punto que amalgama compases ternarios con binarios.

Morera adaptó esta música para convertirla definitivamente en sardana independiente el mismo 1907. La primera versión con letra que se conserva es la grabación de Emili Vendrell fechada en 1918, en la que sólo hay texto en los largos, que es donde encaja correctamente con la música. Posteriormente se han hecho diferentes adaptaciones en que la letra empieza también en los cortos.

En esta edición para orquesta sinfónica (voz y /o tenora *ad libitum*), proponemos la versión de la sardana adaptada por Josep Mª Serracant según la letra que encontramos en el número 18 de la rondalla.

Àngel Guimerà
(1845 - 1924)

LA SANTA ESPINA

Sardana

Enric Morera
(1865-1942)

Temps de sardana (♩ = 108)

The musical score is arranged in systems for various instruments. The woodwind section includes Piccolo, Flauti I-II, Oboi I-II, Corno Inglese, Clarinetti (Si) I-II, Clarinetto Basso, Fagotti I-II, and Contrafagotto. The brass section includes Corni (Fa) I-II, Corni (Fa) III-IV, Trombe (Si) I, Trombe (Si) II-III, Tromboni I-II, Trombone III, and Tuba. The percussion section includes Cassa, Tambori, Triangolo, and Piatto. The string section includes Arpa, Violini I, Violini II, Viole, Violoncelli, and Contrabbassi. There are also parts for Tenora (ad lib.) and Veu (ad lib.). The score is in 2/4 time with a key signature of two sharps (F# and C#). Dynamics include *f* (forte) and *mf* (mezzo-forte). The tempo is marked as 'Temps de sardana' with a quarter note equal to 108 beats per minute.

Som i se-rem gent ca-ta-la-na tant si es vol com si no,es vol. Tant si,es vol com si no,es vol que no hi,ha ter-ra,amb més u-

Picc.

Fl. I - II

Ob. I - II

C.I.

Cl. I - II

Cl. B.

Fg. I - II

C. Fg.

Cn. I - II

Cn. III - IV

Tr. (Si^b) I

Tr. (Si^b) II - III

Tb. I - II

Tb. III Tuba

Timp.

Perc.

Arpa

VI. I

VI. II

Vle.

Vlc.

CB.

Ten.

Veu

fa - na - so - ta la ca - pa del sol.

BOILEAU

A

p dolce

p

p

p

p

p

p

pp

pp

pizz.

Triangolo

p

p

pp

p